

El Pla més antifranquista

La publicació de tres diaris “inèdits” de Josep Pla –La vida lenta. Notes per a tres diaris (1956, 1957, 1964)– ha permès als especialistes parlar del Pla “més catalanista i més antifranquista”. D'un antifranquisme sentit i feroç, perquè l'escriptor de Palafrugell arriba a parlar del “fàstic físic” que li produïa el dictador. Ara, contra les sentències definitives dels defensors d'una o altra teoria, hi ha la realitat, que sovint és contradictòria. “Polièdrica”, com en diuen els panolis. Totes les persones, tots els escriptors, i encara més aquells que en podríem dir “de caràcter”, fan anades i vingudes, i pateixen els canvis que els va marcant la pròpia vida. Només cal estudiar el cas de Dionisio Ridruejo i els seus falangistes, que van passar del blau punyent al roig intens. Josep Pla era un home sensat, que es va decantar cap a la reacció i es va alinear amb els franquistes a còpia de circumstàncies. “Recuperada” Barcelona per a la “causa nacional”, va pretendre, fent tàndem amb Manuel Aznar, l'avi del gloriós, dirigir La Vanguardia, d'on van ser expulsats tots dos pel general Franco, que clamava: “Ni Cambó ni els amics de Cambó.” Pla es va retirar al mas de Llofriu, dolgut i escaldat. Què pensava o què deixava de pensar seria complex de retratar. Antifranquista? Ben segur que ho va arribar a ser, per ressentiment i per sentit comú. Catalanista? Més que això, Pla va salvar els mots i la prosa en els anys terribles. I això és catalanisme. I la resta, ganes de tocar la pera.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 24-11-2014 Pàgina 3

-El Punt Avui. Nacional 24-11-2014 Pàgina 3

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/798332-el-pla-mes-antifranquista.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss